Боби наваду сеюм — Маънои итоаткорӣ

Ҳеҷ касе нест, ки бе зарурати фармонбардорӣ зиндагӣ кунад. Вақте ки мо ба баъзе одамон нигоҳ мекунем, ба назарамон мерасад, ки онҳо ба ҳеҷ кас маҷбур нестанд итоат кунанд ва метавонанд ҳар он чизеро, ки хоҳанд, анҷом диҳанд. Аммо дар асли кор ин тавр нест. Дар ҳар як кишвар қонунҳои худаш ва дар ҳар як оила қоидаҳои худаш вуҷуд доранд. Агар шумо хоҳед, ки хушбахт бошед, мувофиқи қонунҳо ва қоидаҳои хонадон ва ҷомеаи худ зиндагӣ хоҳед кард.

Ҳанӯз ҳангоми пайдоиши аввалин инсон, вақте ки Худо Одамро офарид, ба ӯ амр кард, ки боғро нигоҳубин ва парвариш кунад. Ӯ аз Худо фармон гирифт. Як дарси арзишманде, ки бояд дар аввали зиндагӣ омӯхт — ин омӯхтани иҷрои он чизест, ки ба шумо мегӯянд. Инро итоаткорӣ меноманд. Итоаткорӣ барои ҳамаи мо муҳим аст.

Дар Инҷили Матто 21:28-32 мо метавонем маънои итоаткориро омӯзем. Ин ҳикояест, ки Исо ҳангоми таълим додани мардум дар ҳавлии маъбад дар охири хизмати Худаш нақл кардааст.

Матт 21:28-32: "28 Лекин фикри шумо чист? Марде ду писар дошт; ва назди нахустин омада, гуфт: „Писарам! Имрӯз ба токзори ман рафта кор кун“. 29 Дар ҷавоб гуфт: „Намехоҳам“; аммо баъд пушаймон шуд ва рафт. 30 Назди дигаре омада, ҳамон гапро гуфт. Вай дар ҷавоб гуфт: „Меравам, оғо“; ва нарафт. 31 Кадом як аз ин ду нафар хоҳиши падарро ба ҷо овард?» Ба Ӯ гуфтанд: «Нахустин». Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки боҷгирон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Малакути Худо дохил хоҳанд шуд; 32 Зеро ки Яҳьё назди шумо бо роҳи адолат омад, ва шумо ба ӯ имон наовардед, лекин боҷгирон ва фоҳишагон ба ӯ имон оварданд; ва шумо, инро дида, баъд аз он ҳам тавба накардед, то ки ба ӯ имон оваред."

Мо бо омӯзиши дақиқи ҶУЗЪИЁТИ ин ҳикоя, ки Исо нақл кардааст, мефаҳмем, ки итоаткорӣ чист.

СУПОРИШРО бояд ҳамчун иҷро кардан фаҳмид. Дар ин ҳикоя супориш аз ҷониби падар омада буд. Исо гуфт: «Марде ду писар дошт ва ба назди аввалӣ омада, гуфт...». Падар ҳақ дошт бо писараш ин тавр гап занад. Ӯ сардори оила буд. Ӯ токзорро идора мекард. Ин токзори ӯ буд. Ӯ ҳақ дошт ба писаронаш бигӯяд, ки чӣ кор кунанд. Онҳо писарони ӯ буданд. Онҳо як қисми оила буданд. Онҳо бояд дар кори умумӣ ёрӣ мерасонданд.

Ин оилаи аҳлу тифоқ буд ва падар интизор дошт, ки писаронаш дар кори ҳаррӯзаи токзор ба ӯ ёрӣ мерасонанд. Ин токзори ӯ буд, яъне вазифаи онҳо низ буд. Шояд токдорӣ кори оилавӣ, як лоиҳаи оилавӣ буд. Онҳо ҳама якҷоя дар токзор кор мекарданд. Эҳтимол, падар заҳмати зиёде кашида буд, то он ба чунин шакл дарояд. Ва ӯ ҳақ дошт интизор шавад, ки писаронаш дар ин кор ба ӯ ёрӣ мерасонанд. Ва инак, ӯ бо супориш омад: «Эй писарам! Имрӯз рафта, дар токзори ман кор кун».

Мо бояд ба он чизе, ки Худованд, Падари мо, Падари рӯҳонии мо ба мо мегӯяд, гӯш диҳем. Агар мо гӯш диҳем, метавонем интизор шавем, ки Ӯ чӣ мегӯяд ва мехоҳад мо чӣ кор кунем. Мо метавонем интизор шавем, ки Ӯ ба мо бигӯяд, ки дар куҷо бояд кор кунем. Супориш аз Падар меояд. Ба мо мегӯянд, ки чӣ кор кунем.

АМАЛҲО гувоҳи итоаткориaнд. Ба писари аввал, эҳтимолан калонӣ, амр шуд, ки рафта дар токзор кор кунад. Бешубҳа, маҳз ӯ бояд мерафт. Аммо Китоби Муқаддас ба мо мегӯяд, ки вақте падар ба ин писар гуфт, ки дар токзораш кор кунад, писар ҷавоб дод: «Намехоҳам». Ӯ исён кард. Падар, ки барои тарбияи писараш ин қадар заҳмат кашида буд, бояд аз ин исёни ӯ алайҳи супоришаш ранҷида ва ғамгин мешуд.

Он чизе ки писараш гуфт: «Ман дар токзор кор намекунам», бояд дили ӯро сахт озор дода бошад.

Аммо Исо ин ҳикояро нақл карда гуфт, ки пас аз ин писар пушаймон шуд ва рафт. Мо хурсандем, ки ҷавон таваққуф кард, то ҳама чизро санҷид. Пас аз мулоҳиза ӯ ба чунин хулоса омад: «Беҳтар аст равам. Хуб нест, ки ман бар зидди падарам ин тавр исён кунам». Бинобар ин ӯ пушаймон шуд, ба токзор рафт ва ба кор сар кард.

Сипас падар ба назди писари дигар омада, ҳамон чизро гуфт. Ин писар дар ҷавоб гуфт: «Меравам, эй оғо», аммо нарафт.

Писари хурдӣ хуб ҷавоб дод. Ӯ ҳамон тавре ҷавоб дод, ки бояд ҷавоб медод. Аммо ӯ он чиро, ки бояд мекард, анҷом надод. Ӯ ҳатто он чиро, ки ваъда дода буд, накард. Ӯ натавонист амалҳояшро ба каломаш мувофиқ созад. Шояд беҳтар мебуд мегуфт: «Намеравам» ва он гоҳ ҳеҷ гоҳ намерафт. Аммо гуфтани «Меравам» ва сипас нарафтан — ин амали хеле ҷиддӣ буд. Ӯ итоат накард.

Сипас Исо аз ҳозирин пурсид: «Кадоме аз ин ду иродаи падари худро иҷро кард?». Яке гуфт: «Намеравам», вале рафт. Яке гуфт: «Меравам», вале нарафт. Кадоме аз онҳо итоат кард? Гуфтанд, ки аввалӣ. Писаре, ки гуфт: «Намеравам», вале баъд рафт — ҳамон касест, ки дар ҳақиқат ба падараш итоат кард.

Мо мефаҳмем, ки амалҳо баландтар аз суханон ҳарф мезананд. Ин ҳақиқат дар чунин суханон ифода ёфтааст: «Он чизе, ки ту мекунӣ, чунон баланд фарёд мезанад, ки ман наметавонам шунавам, ки ту чӣ мегӯӣ». Амалҳои ин писарон бояд ба мо омӯзонанд, ки мо бояд ба амалҳо ва суханони худ содиқ бошем. Ё агар чизи нодурусте гуфта бошем, бояд аз он пушаймон шавем ва кори дурустро анҷом диҳем.

ТАТБИҚИ ОН барои фарзандони Худо умумӣ аст. Исо ин ҳикояро бевосита татбиқ кард. Ӯ гуфт: «Боҷгирон ва фоҳишаҳо пеш аз шумо ба Малакути Худо ворид мешаванд». Гунаҳкорон итоат мекунанд. Рондашудагон, пасттарини гадоён он чиро мекунанд, ки шумо намекунед. Онҳо он чиро, ки медонанд, иҷро мекунанд ва бинобар ин ба Малакути Худо ворид мешаванд. Онҳо ба он писари аввал монанданд, ки тавба кард ва рафт.

Сипас Исо фаҳмонд, ки ин чӣ тавр рӯй дод. Ӯ гуфт, ки ваъзи Яҳё ба назди онҳо аз роҳи адолат омад, аммо онҳо ба ӯ бовар накарданд. Яҳёи Таъмиддиҳанда ваъзкунандаи пуриқтидор буд. Ӯ мардумро даъват мекард, ки тавба кунанд, Худоро биҷӯянд, меваҳое биоваранд, ки гувоҳи тавба бошанд ва ё пеш аз таъмид гирифтан нишон диҳанд, ки тавба кардаанд.

Аммо Исо гуфт: «Зеро Яҳё ба назди шумо аз роҳи адолат омад ва шумо ба ӯ бовар накардед, аммо боҷгирон ва фоҳишаҳо ба ӯ бовар карданд; ва шумо, ҳатто инро дида, баъдтар пушаймон нашудед, то ба ӯ бовар кунед». Аммо боҷгирон ва фоҳишаҳо ба Ӯ

бовар карданд. Ва бар илова, вақте ки шумо дидед, ки чӣ рӯй медиҳад, бояд «ҳа» мегуфтед ва шумо низ онро мекардед. Аммо шумо тавба накардед. Шумо фикри худро тағйир надодед. Шумо монанди писари аввал пушаймон нашудед, балки аз тағйир ёфтан саркашӣ кардед. Шумо ҳақиқатро медонистед, аммо аз паи он нарафтед.

Дӯсти ман, бузургтарин маҳкумият — ин мисли он аст, ки бидонӣ ва анҷом надиҳӣ. Барои мо муҳим аст дар ёд дошта бошем, ки суханон танҳо вақте таъсирбахшанд, ки ба дунболи онҳо амалҳо оянд. Ва агар суханон нодуруст бошанд, амалҳо бояд ба чизи дуруст мувофиқат кунанд. Аз ин масал мо бояд дарс гирем, ки бояд супоришро қабул кунем. Мо бояд мувофиқи он чизе, ки мегӯем, амал кунем ва дили худро ба ҳақиқат бандем. Вақте ки мо ҳақиқатро медонем, бояд бо ҳар роҳе аз паи он равем. Ин аст итоаткорие, ки мақбули Худост.